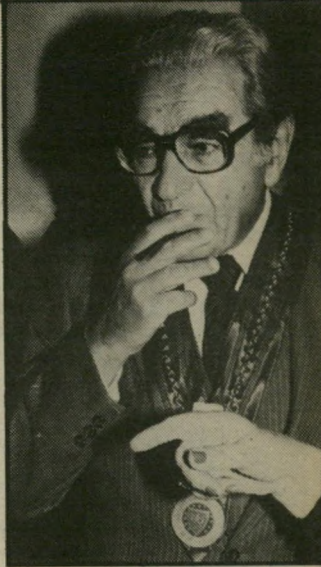

נציג חרות התייעץ עם דולצ'ין איך לעצור את שרון אנטימיה של כישלון

נציג מוסים בוועדה הפועל הציוני, עורך הדין נחום סולן, היה חינור כסיד. סולן עלה לישראל מארגנטינה, הוא רואה באריאל שרון פאשיסט לכל דבר, ההולם להפליא את הדגם המוכר לו כליכר מארץ הגללות. חמש דקות לפני שנועדו תוצאות ההצבעה התקשה סולן לבטא את עצמו.

אריה דולצ'ין
לא איש מדון

זאת היא סטאלינגרד של הציונות, חזר ואמר להעולם הזה. חבריו לסיעה הציצו בו בסקרנות, אבל לא אמרו אף מילה הסתייגות אחת.

מקץ דקות אחדות הצטרפו גם הם לתשואות החן של מתנגרי שרון. הוא הובס, ברוב גדול מהצפוי, 59 נגד 48 ומנמץ אחד בלבד. הסיטוט כאילו הוסר. יש שואה ממש מרתק בתגובה השופפת, ששרון מעיר בקרב מתנגדיו. עסקני מ"ם, שלא לדבר על נציגי מפלגת העבודה בוועד הפועל הציוני, הם אנשים נוסטים ומשופשפים, הרגילים לשתף פעולה עם הליכוד. כולם מצאו את הנוסחות הדרושות כדי להתפרסם עם מצפונם. בתנועה הציונית קיימת שואה ממש מקור אל קיד, וכל הוויכוחים האיריאולוגיים הסוערים, כביכול, מתיימרים בפשרות בחזרר חדרים, בבחירת הגולה מוסכמת, בחלוקת השלל מהמגביות בחו"ל. אנשים כמו סולן כבר התרגלו לעבוד עם חרותניקים מובהקים, קיצוניים לא פחות משרון, כמו ראש מחלקת ההתיישבות, מתיאיר דרובלס, המיישב יהודים בגדה על אדמה פלסטינית גזולה. הקונגרס הציוני המפורסם זו גם

הוא ימינה בשנים האחרונות, וכל הציונים-סוציאליסטים שיתפו פעולה, במידה זאת או אחרת של התלהבות. ההסתדרות הציונית היא כיום חוד החנית של מדיניות הסיפוח, ורובה מתועלים התקציבים לכך, לא פעם תוך עקיפת חוקי ארצות-הברית.

כל זה לא הפריע למערבניקים. הם פעלו ליישוב בסיקעה וגוש-עציון, והשאירו לליכודניקים ולגושאמונים את השטחים שאינם כלולים בתוכנית אלון. חלוקת עבודה מתוחכמת זו, השאירה את "תנועת העבודה" במצב הקלאסי שלה, טובל ושרץ בידו. רק כך ניתן להבין איך הפך סיפוחיטט וגזול-ארמות מובהק, כמו ראש מחלקת ההתיישבות בסוכנות לשעבר, רענן ווייץ, ליונה צחורה, כשרה למהדרין. הוא פשוט השמיץ מהאות נגד ההתנחלויות של רובלס, והמשיך לעבוד יחד אתו, בשתי מחלקות (סוכנות והסתדרות ציונית) משולבות לכל דבר. ההתנהגות הזאת מוציאה שם רע אפלו למושג "צביעות", ואו הפועל אריאל שרון, והפך את עדר העסקנים האפורים והמתקפלים האלה לחבורת לוחמים אמיצה.

אין ספק ששרון הוא קטליטור לתהליכים חיוביים בקרב ריכיו. עצם קיומו בשטח מערער את הנוסחה שרקחו לעצמם לצורך שרירות התרמית שלהם, כעניני עצמם. אנשים כמו יו"ר תנועת העבודה הציונית, יחיאל לקט, שלא לדבר על סולן המ"מניק, וקוקים לשם התואר "סוציאליסט", או לפחות "סוציאלי-דמוקראט", לצד ה"ציוני".

שרון הוא עוברם הקו האדום, מיטרד סביבתי אדיר, קאזום בלי המאפשר להם לנהל מאבק חריף, להזדהות עם עצמם, להרים ראש לעד ידידתם ונשותיהם. לא עוד עסקנים אפורים ומשופשפים סבר, אלא קבוצת האנשים שעצרה את שרון, והקדיט הזה, למצער, אומנם מגיע להם.

אין ספק ששרון ומפלגתו ספגו מהלומה כבדה. בניגוד לכתוב ברוב העיתונים, לא עמדה בפני הוועד הפועל מחלקת העליה, אלא עצם בחירתו של שרון התנהלה הציונית. באקט חסר תקדים מאז קום המדינה, ססל הוועד הפועל את שרון, על רקע לחץ אדיר שהופעל על-ידי ראש ממשלת ישראל, יצחק שמיר. ראש הממשלה אף אמר לצירים, שפסליות של שרון תתפרש כהודאה באחריות ישראל לזוועות צברה ושאתילא. הניסיון הבוטטה הזה לסחיטה ריגשית נכשל.

התנועה הציונית אישרה מחדש, שעל מיצחו של שר

הביטחון לשעבר חרז את קיץ, הספול מנקודת-ראות ציונית. מבחינה זאת הייתה בהצבעה זאת נקיטת עמדה הגולה.

רובלס, שהוא נץ קיצוני, קיבל אחר-כך את רין התנועה, ופעל לבחירתו בוועד הפועל. יודעי דבר אמרו שהוא נשם לרוחה. למעשה יצא רובלס ידי חובתו כאורה מושלם — גם לחם עבור שרון וגם נכשל. מה עוד אפשר לעשות.

כיצד הם הצביעו?

- בוועד הפועל הציוני 113 בעלי זכות בחירה. 5 נציגות וינצ' לא השתתפו בהצבעה. 108 הקולות התחלקו בצורה הבאה:**
- 23 נציגי תנועת העבודה הציונית (כל הסיעה).
  - 6 נציגי מ"ם (כל הסיעה).
  - 5 נציגי אריאל, הנהגות הרפורמית (כל הסיעה).
  - 2 נציגי תמ"י, בתוכם ראש עיריית אשקלון, אלי דיין (מתוך 4 נציגים).
  - 2 נציגי מזרחי — מחו"ל (מתוך 22 נציגים).
  - 5 נציגי הציונים הכלליים בליכוד, בתוכם 2 אנשי דולצ'ין מישאל — ד"ר חיים טייכמן והאדריכל שימרון סוכלר (מתוך 16 נציגים).
  - סך הכל, 59 מתנגדי שרון

בעד שרון:

- 20 נציגי חרות (כל הסיעה).
- 1 תמ"י (מתוך 4 נציגים).
- 9 נציגי מזרחי (מתוך 11 נציגים).
- 6 נציגי קונפדראציה (מתוך 22).
- 11 ציונים כלליים, בתוכם איוון נובאק, מנהיג צ"כ מארצות הברית. שטען שאין להצביע נגד דעתו של ראש-הממשלה. (מתוך 16 נציגים).
- 1 נציג התחייה (נציג יחיד).
- סך הכל, 48 תומכי שרון. רק אחד מנציגי תמ"י נמנע מהצבעה.

איריאולוגית ברורה נגד ה"ציונית האכזרית", שמגולם שרון בדמותו.

הכשלת שרון התאפשרה בעיקר בזכות העמדה האמיצה של יו"ר ההנהלה, אריה דולצ'ין (ראה מסגרת). הציונית, כדי לעצור את מועמד תנועת חרות, רוברו של דולצ'ין, פקדינו ותומכיו בקרב הצירים פעלו ללא לאות. כל יוקרתו היתה על כף המאזניים, ועובדה זאת השפיעה, בלי ספק, על רוב המססיים, גם ראש מחלקת ההסברה, עוזי נרקיס, ממפלגת העבודה, נטש את החירות המאפינת אותו, רתם את צוות עוזרו הצעירים (קובי לקט, אחיו של יחיאל, קולד ללון חיים ניראל) למסע שיכנוע בקרב צירים מהארץ ומחו"ל. שרון ידע בפראנויה שלו, אבל הפעם היה לה כיסוי בשטח: הוא באמת נרדף עד צוואר על-ידי אייבים נוקשים ונחושי החלטה.

10 ימים לפני ההברעה עוד ניסה בכיר נציגי חרות בהנהלה, מתיאיר דרובלס, למנוע את מעמדיות שרון. הוא קיים, לצורך זה, שיחות

השאיות עם דולצ'ין, שצייד אותו בכל התחמושת התי עמולתית הדרושה על השם הרע שיש לשרון בקרב יהודי הגולה.

רובלס, שהוא נץ קיצוני, קיבל אחר-כך את רין התנועה, ופעל לבחירתו בוועד הפועל. יודעי דבר אמרו שהוא נשם לרוחה. למעשה יצא רובלס ידי חובתו כאורה מושלם — גם לחם עבור שרון וגם נכשל. מה עוד אפשר לעשות.

שונאים בעד

שרון עצמו נרתם למאבק כרגע האחרון. משום מה היה סבור שדרכו למישרה, ושהיתה מעמידה לרשותו מנגנון משומן, ומעניקה לו לגיטימציה מטהרת ממסקנות וועדת הקו מנחת ממש בכיסו. עוזרו, שעמרו עד מהרה על ההתנגדות האריה שעצם איכור שמו מעורר אצל אנשים מתונים, אפילו פחדנים ברוד-לל, רתמו אותו ממש בכוח למסע השיכנוע. שרון ניסה, לשווא, לשכנע את חמש נציגות וינצ' להצביע בעדו. הן קיימו איתו שיחה "מצויינת", והוא יצא ממנה מעורר, אבל חמש דקות מאוחר יותר בישרה מנהיגת וינצ'ו, רות איוקסון, שאין ברעתן להשתתף בהצבעה.

לעומת זאת היתה הפגישה עם 16 צירי הציונים הכלליים (שהם חלק מסיעת הליכוד) יותר רראמתית. שרון לחץ בקרירות את ידו של מנהיג הסיעה, דולצ'ין, ובמשך שעתים דיבר על ליכנס של הצירים. כתוצאה משיחה זאת הצביעו 5 ציונים-כלליים עבור שרון, ואילו 11 נוספים הצביעו נגד. כישלוננו העיקרי של שרון היה בקרב צירי הקונפדראציה של הציונות המאוחדת, גוף שאין לו מיפלגה מקבילה בחו"ל.

להעולם הזה נודע שהיתה התערבות קדחתנית מודר שיוגמון נגד שרון, שלחצה בעיקר על 13 צירות. הדסה בסיעת הקונפדראציה. המנהיג היהודי האמריקאי, מקס פישר, התערב בנושא הזה באורח אישי, לפי בקשה מעוזרו של דנאלד רגן לעניינים יהודיים. צעד זה נעשה, לפי המידע שבירנו, לפי הוצאת השגריר האמריקאי בישראל, סמואל לואיס. הרוב המכריע של צירי הקונפדראציה (ראה מסגרת) הצביעו נגד שרון.

אנשי חרות — 20 במיספר — מהם שונאים מובהקים של שרון, הצביעו בעדו פה-אחד. כל יוקרתם כמפלגת שילטון היתה בסכנה גדולה, והם התלכדו, בליט ברירה, על קרקע זה היה כישלונם, כמובן, צורב עוד יותר. שרון ספג מהלומה מכאיבה, ניסה לנצל אותה, בדרכו לסחיטת מישרה מחבריו לממשלה. התחזית שפורסמה לראשונה בהעולם הזה, ששרון ישתף פעולה עם רוד לוי, מתגשמת, אבל משהו קרה גם לתנועה הציונית, כתוצאה מהכישלון. יוקרתה עלתה בקרב היהודים בכל מקום. מחוץ למטרופי כהנא וגוש אמונים פה ושם. עסקנים ציונים קיבלו חיזוק חיובי שעשוי לסייע להם לנהל מאבקים חשובים נוספים. עם זאת, קשה לשפוט בשלב זה אם הצעד החשוב הזה של הוועד הפועל הציוני מהווה נקודת מפנה כלשהי, או שהוא יחזור לאפוריותו כבר במושב הבא.

חיים ברעם

צרות בהיכל

(המשך מעמוד 13)
כדי ניתוק ככלי המיקרופון ואימים על חייו של חבר ועדת-הכספים של הכנסת.

מאז השתנו פני הדברים מן הקצה אל הקצה.

שמיר לא יפרוש

בישיבת המרכז האחרונה, ישב ארידור בשורה השלישית, לצד אשתו אביבה. הוא שב מארצות-הברית אחרי סיור גיוס-כספים מטעם הבונדרס, ועתה הוא מתחיל את צעדיו הראשונים בשוק הפרטי כיועץ כלכלי. אך מחנהו, שבעבר כונה "מרכז הכובד האינטלקטואלי של התנועה" רוסק לחלוטין. עוזרו האישי, אבי שטיינברג, פרש לעסקים פרטיים ופתח מישרד ביחד עם משקיע קנדי, מגני שרון. ארידור יודע שכוחו בתנועה שואף עתה לאפס.

המתנה המתוחק עתה הוא של שר הביטחון, משה ארנס. התומך המרכזי שלו, גאל כהן-אורג, והפך שר בכיר בממשלה, ועד שלא יתגלגל ממדרגות

אריאל ולילי שרון
שפה משותפת

מישרד-האוצר מטה, הוא מחזק עד מאוד את המתנה הגדול של ארנס. ארנס, נץ קיצוני, מצליח לתמן בתנועה מבלי לעורר אנטגוניזם. מספרים ששמיר מוכן לומר שארנס הוא היורש האיריאלי שלו. לא אתם הוא היורש לחייד ביום החמישי שעבר. המתנה של שמיר הביא לו את הניצחון הסוחף, אך מאז חי לו סחף רציני. ביום החמישי בלט בחסונו רוגני מילוא, שנסע לסיור בספרד, כנציג מישרד-החוץ, המישרד שאליה הוא מייחל.

הצלע השלישית במתנה של שמיר, סגן שרה-חקלאות, מיכאל דקל, ישב בסוף האולם. באחרונה הוא אושפו כמפתיע בבית-החולים על-שם שיבא בתל-השומר, אחרי שחש ברע. לרקל היה זה סימן מכשר רעות. בקיץ הוא נותח בליבו, ואחרי מנוחה קצרה ניצח על מחנה שמיר בקרב ההתמודדות כחודש ספטמבר. עתה הוא משגיח על עצמו בשבע עיניים. ובעתיד יקדיש פחות זמן לפעילות המישלגתית. שמיר עצמו נתן להביק שהוא יעמיד את עצמו לתקופת כהונה נוספת מטעם הליכוד, ולא יפרוש מהחיים הפוליטיים בשנת 1985. יורשו אינו מראה סימנים של חתייה תחתיו.

בבית ובוטינסקי עסקו הכל בניתוח מערך הכוחות הפנים-תנועתי. רבים חישובו על פתקים קטנים חישובים מחישובים שונים של יחסי הכוחות החדשים, אך איש מהם לא נתן את דעתו על כך שיסודות הבית שבו הם התגדרו עולים עתה כאש.

ברציון ציטרין